

[Duetoff]

tidspunkt, hvor mange strømninger i det danske samfund viser, at vi har god grund til at tænke en smule både kulturpolitisk og så sandelig også kulturhistorisk. Jeg tænker naturligvis på sådan noget som fremmedhadet, der i meget høj grad skyldes, at vi tror, vi er unikke og så dejlige og vi har kunnet det hele selv. Men sandheden er jo, at alle de kulturelle strømninger, der er i Danmark, er kommet udefra, det er ikke noget, vi bare selv har skabt; vi har været med til at transmittere noget rundt, men det glemmer vi ofte. Det er, som om det hele er noget, vi har skabt, og uh hvor er vi dejlige – vi er bedre end alle de andre. Det medfører naturligvis dels en frygt for det fremmede, dels en selvforståelse, som en gang imellem ikke er helt til at holde ud.

Det andet, jeg vil nævne – og det har også noget med denne selvopfattelse og selvbevidsthed at gøre – er, at man i redegørelsen gør så utrolig lidt ud af EF-kultursamarbejdet. Jeg ved godt, at ministeren og regeringen dér står i den situation, et flertal i Folketinget stikker hovedet i en busk. I alt fald er EF-kultursamarbejdet åbenbart ikke noget, man vil tale højt om, og det på trods af, at Kommissionen er kommet med væsentlige udspil både på uddannelsesområdet og på bevaringsområdet med hensyn til bevaring af kulturminde, ligesom man er kommet med forslag om udveksling af kunstnere osv. – et udspil fra Kommissionen, som jeg mener vi egentlig godt kunne have forlangt at regeringen i det mindste havde en mening om.

Midt i al denne internationalisering af kulturen møder man – vel stærkest på kirkeområdet – ofte det dér: jamen den danske kultur bliver nok løbet over ende af alle de andre, vi er ikke så gode, vi bliver løbet ned, og vi kan nok ikke stå imod osv. Jeg tror, at den største fare for den danske kultur, hvad enten den er kristen eller ej, er, at vi ikke selv står ved den, at vi selv er de første til at nedbryde den ved ikke at tale et ordentligt sprog, ved ikke at sætte pris på vores historie, ved ikke at lytte til de kulturelle stemmer, der er i det danske samfund. Jeg tror ikke, at det er flygtninge, indvandrere, EF eller andre udefra kommende institutioner, som gør, at den danske kultur er i fare. Den side af internationaliseringen bør man nok også tage et opgør med.

Et andet opgør, vi meget gerne vil tage – og dér står vi nok meget alene, men det gør jo

stærk – er opgøret med den nordiske kultur, hele den dér flokskel om, at de nordiske lande er noget specielt, og at vi er en løsreven del af det hele, og derfor skal vi hellere have et nordisk samarbejde, end vi skal have et EF-samarbejde, fordi vi er jo meget tættere ved. Den misforståede nordisme er ødelæggende for dansk indflydelse i EF.

Den nordiske tankegang stammer fra noget romantisk sludder i midten af sidste århundrede; inden da var Danmark en europæisk nation, men så begyndte det midt i sidste århundrede på baggrund af krigene osv. at blive til en nordisk nation. Vi vil gerne være med til at sørge for, at Danmark igen vender tilbage til at blive en europæisk nation og ikke lever på en romantisk fordom, der burde være død allerede efter 1864.

Jeg har tidligere i dag gjort opmærksom på, at vi synes, at der manglede ikke bare nogle ord og gerninger, men også nogle sætninger om idrætten, og vi er lidt bekymret over, at breddeidrætsbetænkningen ikke bliver fulgt bedre op, end den er blevet. Vi synes eksempelvis, at man godt kunne foretage nogle praktiske tiltag, der kunne gøre det lettere for lederne at deltage i idrætsarbejdet, og i det hele taget mener vi, at idrætten er en af de mest markant fællesskabsfremmende dele af kulturlivet, og derfor kunne den have fortjent et par ord i redegørelsen.

Fremskridtspartiets ordfører var – som andre i den offentlige debat – inde på det med offentlig støtte til kultur, og at kultur skal kunne stå alene og alle de dér forskellige ting. På det område er CD 180 grader forskelligt fra Fremskridtspartiet. Efter vores opfattelse skal offentlig støtte til kulturen sikre det specielle, sikre det unikke, sikre det, der er overlevelsesværdigt, men som måske på grund af massekultur-mangel ikke kan overleve. Derfor er vi heller ikke enige med ministeren, når han i redegørelsen skriver, at det er betænkeligt, at kulturinstitutionerne i Danmark er for de få. Det må folk da selv om, folk må da selv om, om de vil gå på en udstilling, eller om de vil gå til en filmfestival, eller hvad det nu måtte være, det er ikke noget, vi skal blande os i. Men vi skal ikke lave kulturpolitikken om, således at vi kun gør det, som de mange vil, for det skal nok overleve. Det, vi skal være med til, er at støtte det, som ikke ville overleve i kraft af sin popularitet, men som i kraft af sin kvalitet på længere sigt må sikres eksistens.